

Chudoba je bohatství

Greccio leželo uprostřed skal na malém kopci. Jeho obyvatelé byli chudí a jejich obydlení byla podobně prostá jako poustevny bratří. Všechno, co potřebovali k životu, si pěstovali a vyráběli sami. Jeden vydělával kůže, druhý koval koně, třetí tkal a šil šaty. Někdo pěstoval obilí, jiný zase zeleninu a víno nebo vyráběl sýry. Vedlo se jim dobře – jen když byl špatný rok, museli šetřit, aby vydrželi až do jara. A když se stalo, že byla špatná úroda i dlouhá zima, pomáhali bratři svými modlitbami, aby hladovějícím, nemocným a starým lidem zůstala naděje, že Bůh je neopustil. Nejbohatším obyvatelem Greccia byl Františkův přítel, rytíř Jan, kterému říkali Giovanni (čti Džovani). Bydlel v kamenném domě s mnoha okny, sklepy

a sýpkami. Přesto se jeho dům příliš nelišil od ostatních.

„Náš rytíř má měkké srdce a jeho bohatstvím je leda tak chudoba,“ říkali někteří. „To není pravda!“ říkali druzí, „Má dobré srdce! Když dojdou záso- by a zima je dlouhá, je naší poslední záchranou! Otevře sýpky a rozdává tak dlouho, dokud není stejně chudý jako ostatní.“

„František se vrátil! František je zase mezi svými bratry!“ volal sluha Filippo, až Giovanni překvapením vyskočil ze židle. František mu už dlouho chyběl. Měl o něj strach, protože na cestě do Svaté země se mohlo leccos přihodit. Těšil se, až se vrátí a až spolu zase povedou dlouhé večerní rozhovory.

„Rychle za ním! Po tak dlouhé cestě bude mít hlad a bude mu zima,“ pomyslel si Giovanni. Rychle sbalil hrubou vlněnou deku, teplý kabát, trochu masa, chleba a sýr a přidal dva kožené vaky vína. Všechny ty dary naložil na osla a rozběhl se s ním ke skalám.